

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobkyně: **E. D.**,
bytem X,
zastoupena JUDr. Radkem Bechyně, advokátem,
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2018, č. j. 036656/2018/KUSK-OSA/KLU, sp. zn. SZ_036656/2018/KUSK /2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 1. 2018, sp. zn. OD-23002/2017-BRAJI (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou z nedbalostního spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což jí byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání 6 měsíců, a podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o

odpovědnosti za přestupky“), povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobkyně v žalobě nejprve namítla, že nebyla podanému odvolání s ohledem na lhůtu, ve které žalovaný o odvolání rozhodl, věnována dostatečná pozornost a nebyly řádně zváženy a posouzeny veškeré odvolací důvody. Odvolací řízení standardně probíhá u žalovaného ve lhůtě okolo deseti měsíců, kdežto v jejím případě bylo odvolání projednáno v době pětkrát kratší, čímž mělo dojít k porušení § 7 odst. 1 zákona č. 500/2000 Sb. (správně má být uveden zákon č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů, dále jen „správní řád“ – pozn. soudu). Podle žalobkyně došlo i k porušení čl. 96 odst. 1 Ústavy, neboť měla právo na to, aby byl jejímu odvolání věnován stejný čas, jako odvolatelům v obdobných případech.
3. V dalším žalobním bodě žalobkyně namítá, že nebyly prokázány materiální znaky daného jednání, tedy že svým jednáním kohokoli ohrozila či narušila veřejný zájem. Neztotožňuje se se závěrem žalovaného, že materiální znaky jsou naplněny formálními znaky přestupku. Na podporu svého tvrzení odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, podle kterého je zjevné, že materiální znak přestupku musí být odůvodněn. Podle žalobkyně se lze domnívat, že po formální stránce přestupek spáchala, avšak nebylo prokázáno, že by tímto jednáním kohokoli ohrozila.
4. Žalovaný nejprve zrekapituloval skutkový stav a následně se vyjádřil k námitce nestandardní doby projednání odvolání a odkázal na ustanovení § 71 odst. 1 správního řádu, podle kterého platí, že správní orgán je povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu a následně odkázal na ustanovení § 71 odst. 3 správního řádu, podle kterého je stanovena lhůta pro vydání rozhodnutí 30 dní v případě, že není možné vydat rozhodnutí bezodkladně. K námitce neprokázání materiálního znaku spáchaného přestupku odkázal na str. 4 – 6 napadeného rozhodnutí, kde se s uplatněnou námitkou vypořádal. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

5. Ze správního spisu zjistil soud následující pro věc relevantní skutečnosti. Správní orgán obdržel oznámení o přestupku ze dne 9. 11. 2017, ve kterém byl přestupek popsán následovně: „jako řidička vozidla nerespektovala zákaz předjíždění v obci, kde to je místní úpravou zakázáno“, tímto jednáním naplnila znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu. Přílohou oznámení je i fotodokumentace přestupkového jednání a CD s videozáznamem přestupkového jednání.
6. Dne 15. 12. 2017 doručil správní orgán I. stupně žalobkyni příkaz, kterým byla shledána vinnou ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu, kterého se dopustila „porušením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že dne 9. 11. 2015 v době kolem 7:00 hodin řídila osobní motorové vozidlo C. r. z. X v obci Nebvizdy ulici Horoušanská ve směru do obce Nebvizdy, v místě, kde je místní úpravou zakázáno předjíždění všech motorových vozidel, označeno dopravní značkou IZ 8a „zóna s dopravním omezením“, s vyobrazenými značkami B 21a „zákaz předjíždění“ a B 20a „nejvyšší povolená rychlost (40 km/hod)“, předjela nejprve osobní vozidlo a dále nákladní vozidlo na úrovni zpomalovacího prahu“. Přestupkové jednání bylo zaznamenáno kamerovým záznamem ze služebního vozidla Městské policie Radonice. Tímto příkazem byla žalobkyni uložena pokuta 5 000 Kč a uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení

motorových vozidel po dobu 6 měsíců. Proti tomuto příkazu podala žalobkyně dne 20. 12. 2017 odpor.

7. Dne 22. 1. 2018 proběhlo ústní jednání, při kterém žalobkyně uvedla, že v době, kdy předjížděla, nikoho neohrozila, a ani neohrozila předjížděná vozidla, a vzhledem k tomu, že není místo úplně ve vesnici, měla za to, že vozidla zastavují. Dále vyjádřila nesouhlas se zadržením řidičského průkazu, neboť je na něm závislá jak při cestování do zaměstnání, tak jej potřebuje pro případnou nemoc v rodině.
8. Dne 22. 1. 2018 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání výše popsaného přestupku. Žalobkyni byla uložena pokuta 5 000 Kč, zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel v trvání 6 měsíců a náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
9. Dne 23. 2. 2018 obdržel správní orgán I. stupně blanketní odvolání žalobkyně. Zároveň byla žalobkyně od tohoto okamžiku zastoupena advokátem, který ji zastupuje i v řízení před soudem. Na základě výzvy ze dne 26. 2. 2018 bylo blanketní odvolání 12. 3. 2018 doplněno. Žalobkyně mimo jiné namítala, že nebylo prokázáno naplnění materiálního znaku přestupku. Podle žalobkyně měl správní orgán I. stupně zohlednit, že v kontextu přestupku nevznikl žádný následek přestupkového jednání (nedošlo k dopravní nehodě, nebyl bezprostředně ohrožen žádný účastník silničního provozu).
10. Dne 15. 3. 2018 bylo odvolání postoupeno žalovanému, který dne 9. 4. 2018 vydal napadené rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

11. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
12. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ani žalovaný na základě výzvy soudu neoznámili svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že s tímto postupem souhlasili.

Posouzení žalobních bodů

13. Prvním žalobním bodem žalobkyně namítá, že jejímu odvolání nebyla věnována dostatečná pozornost, neboť žalovaný rozhodl v nestandardně krátké lhůtě. Žalobkyně však v této části neuvádí žádné konkrétní skutečnosti či námitky, které považuje buď za zcela nevypořádané, nebo vypořádané, ale nedostatečné. Žalobní bod je formulován velmi obecně. Proto bude dostačující, pokud se i soud s touto námitkou vypořádá jen obecně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 – 41)
14. Ze správního spisu (rekapitulovaného výše) je patrné, že odvolání bylo žalovanému postoupeno dne 15. 3. 2018; rozhodnuto o něm bylo dne 9. 4. 2018, tedy necelý měsíc po postoupení odvolání.
15. Pro postup žalovaného platí podle § 93 odst. 1 správního řádu, že pokud není stanoveno jinak, použijí se obdobně ustanovení hlav I až IV, VI a VII této části správního řádu. Ustanovení § 71 odst. 1 správního řádu, které stanovuje lhůty pro vydání rozhodnutí tak,

že je správní orgán povinen ho vydat bezodkladně, patří do části hlavy VI. Žalovaný byl proto povinen toto ustanovení užít obdobně i při rozhodování o odvolání. Podle § 71 odst. 3 správního řádu pak platí, že pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení. V tomto ohledu lze pro řízení u žalovaného považovat za počátek lhůty pro vydání rozhodnutí den postoupení odvolání. Žalovaný rozhodl 25. den od postoupení odvolání. Využil tak téměř celou lhůtu pro vydání rozhodnutí dle § 71 odst. 3 správního řádu. Soud tedy úvodem ověřil, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, a napadené rozhodnutí vydal ve lhůtě, kterou zákon předpokládá.

16. Ke kauzalitě mezi kvalitou zpracování napadeného rozhodnutí a lhůtou, v níž bylo vydáno, soud uvádí následující. Podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu žalovaný přezkoumává soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Odvolací orgán má obecně vydat rozhodnutí o odvolání bezodkladně, případně do 30 dnů, ve zvláštních případech může být toto rozhodnutí vydáno i do 60 dnů, jsou-li pro to splněny podmínky § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu. Z citované právní úpravy nevyplývá, jakou dobu by byl žalovaný povinen věnovat vypořádání každé odvolací námitky zvlášť, či jak dlouho by byl povinen se zabývat posuzováním splnění podmínek řízení, které předcházelo vydání prvostupňového rozhodnutí. Taková právní úprava by totiž nebyla účelná, neboť lhůta, ve které je zpracováno a vydáno rozhodnutí u odvolacího správního orgánu (žalovaného), nevypovídá nic o preciznosti posouzení odvolacích námitek či posouzení prvostupňového rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo. Nelze prosazovat premisu, že čím delší tato lhůta bude, tím precizněji bude vypracováno i rozhodnutí o odvolání.
17. Pokud měla žalobkyně za to, že bylo rozhodnuto v takové lhůtě, která nemohla být dostatečná pro posouzení uplatněných námitek, měla se věcně zabývat argumentací uvedenou v napadeném rozhodnutí a zhodnotit, zda napadené rozhodnutí v dostatečné míře vyvrací uplatněné odvolací námitky a odůvodňuje závěry žalovaného. Pokud tak neučinila a soudu nepředestřela, v čem je napadené rozhodnutí nedostatečné, nemůže soud tuto činnost vykonat za žalobkyni, neboť by tím sám formuloval žalobní body, které by následně musel vypořádat a takový postup není přípustný. Soud je vázán při přezkoumávání napadeného rozhodnutí rozsahem, který žalobkyně vymezila v podané žalobě (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.).
18. Vzhledem k tomu, že žalobkyně pouze obecně namítá, že se žalovaný nedostatečně zabýval podaným odvoláním a jediné kritérium, podle kterého tuto skutečnost poměřuje, je lhůta, ve které žalovaný rozhodl, vyhodnotil soud žalobní bod jako nedůvodný. Žalobkyně nijak nerozporuje posouzení prvostupňového rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, neuvádí konkrétní námitky, které zůstaly nevypořádány, anebo pochybení, kterých se žalovaný dopustil. Lhůta, ve které bylo vydáno napadené rozhodnutí, s ohledem na to, že trvala téměř celou zákonem stanovenou dobu, nevypovídá nic o tom, že by se žalovaný podaným odvoláním nezabýval dostatečně, případně že by nedostatečně posoudil prvostupňové rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo. V posuzovaném případě je potřeba zohlednit i to, že nešlo o skutkově obtížný případ. Celé přestupkové jednání bylo spolehlivě prokázáno záznamem z kamery, která byla umístěna ve vozidle hlídky městské policie, a žalobkyně v odvolání nepředložila žádné důkazy, které

by okolnosti přestupkového jednání jakkoli zpochybnilly.

19. Zároveň soud nepřisvědčuje ani argumentu žalobkyně, že byla zkrácena na svých právech, když žalovaný rozhodl ve lhůtě kratší, než v jaké rozhoduje v obdobných případech.
20. Žalobkyně se domáhá aplikace zásady rovnosti podle § 7 odst. 1 správního řádu. Ovšem zásada rovnosti, resp. nestrannosti má účastníkům řízení garantovat, že nejsou při uplatňování procesních práv nedůvodně znevýhodňováni. Žalobkyně nebyla při uplatňování svých práv nedůvodně znevýhodněna (bylo jí umožněno podat odpor, odvolání, účastnit se ústního jednání apod.). Ze správního spisu nevyplývá, a ani žalobkyně neuvádí konkrétní případ, kdy by jí bylo neodůvodněně odepřeno uplatnit procesní právo. To, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě, není projevem porušení zásady rovnosti a nestrannosti, ale naopak jde o projev zachování zásady legality, jak ji vymezuje § 2 odst. 1 správního řádu.
21. Zároveň se žalobkyně nemůže úspěšně domáhat aplikace procesních postupů správních orgánů, které jsou v rozporu se zákonem, tedy vydávání rozhodnutí po zákonem stanovené lhůtě. V této souvislosti odkazuje zdejší soud na závěry Krajského soudu v Ústí nad Labem, který v rozsudku ze dne 19. 2. 2013, č. j. 59 A 15/2012 – 40 uvedl, že *„[ú]častník řízení se před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem, může se domáhat jen toho, aby správní orgán dodržoval takovou správní praxi, která se pohybuje v mezích prostoru pro uvážení, jenž je mu zákonem dán.“* Vzhledem k tomu, že žalobkyni nebylo upřeno uplatnit svá procesní práva a vzhledem k tomu, že žalovaný rozhodl v zákonem stanovené lhůtě, nedošlo k porušení zásady rovnosti a nestrannosti a žalobní bod tak není důvodný.
22. V druhé části žaloby žalobkyně namítala, že nebyly prokázány materiální znaky přestupku, tedy že by svým jednáním kohokoli ohrozila či že by narušila veřejný zájem. Podle žalobkyně není v celém napadeném rozhodnutí uvedeno, koho žalobkyně svým jednáním ohrozila. Dále se žalobkyně neztotožnila se závěrem žalovaného, že materiální znaky přestupku odpovídají formálním znakům přestupku. Žalobkyně odkazovala také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, podle kterého platí, že materiální znaky přestupku nelze odůvodnit formálním naplněním znaků přestupku.
23. Podle ustanovení § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky se za přestupek považuje společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Přestupek je vymezen jednak pozitivním způsobem (tj. přímým označením jednání za přestupek) a dále negativním vymezením (tj. nejedná se o trestný čin). Soud se bude dále zabývat pouze pozitivním vymezením přestupku, neboť v projednávaném případě nebyly dány takové okolnosti, které by svědčily o spáchání trestného činu.
24. Pozitivní vymezení přestupku je vyjádřeno jednak formálními znaky uvedenými přímo v zákoně a dále materiálním znakem, který vyjadřuje míru společenské škodlivosti. Pro odpovědnost za spáchaný přestupek je nutné naplnit jak formální tak materiální znaky přestupku. Vzhledem k tomu, že žalobkyně sama v žalobě uznala, že lze mít za to, že po formální stránce přestupek spáchala, nebude soud dále zkoumat naplnění formálního znaku přestupku, ale zaměří se pouze na zkoumání materiálního znaku přestupku, jehož naplnění je mezi žalobkyní a žalovaným sporné.

25. Materiálním znakem přestupku je jeho společenská škodlivost, přičemž za společensky škodlivé je považováno porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem (srov. § 3 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky).
26. Účelem zákona o silničním provozu je stanovení podmínek pro zajištění bezpečného a plynulého provozu na veřejně přístupných pozemních komunikacích, přičemž k zabezpečení tohoto úkolu stanovuje zákon práva a povinnosti účastníků silničního provozu (srov. důvodovou zprávu k § 1 zákona o silničním provozu). Porušením zájmu chráněného zákonem tak je porušení podmínek pro zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu.
27. Žalobkyně má za to, že k naplnění materiálního znaku přestupku nedošlo, neboť v danou chvíli nikoho neohrozila. Ovšem ohrožení konkrétní osoby, je již jedním z projevů porušení podmínek pro zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu. K ohrožení plynulosti a bezpečnosti provozu nemusí dojít pouze v situaci, kdy je již přímo ohrožena konkrétní osoba, ale kdykoli, když se přestupce dopustí jednání v rozporu se stanovenými pravidly a nejsou přítomny okolnosti, které by vylučovaly, že se na toto jednání může pohlížet jako na jednání neporušující konkrétní zájem společnosti.
28. Žalobkyně předjížděla osobní automobil a následně nákladní automobil v místě, kde to bylo místní úpravou zakázáno. Navíc šlo o úsek, pro který platila nejvyšší dovolená rychlost 40 km/hod, a byl tam umístěn i zpomalovací práh, který představoval další opatření, které mělo ovlivnit způsob jízdy a organizaci dopravy. Žalobkyně se tak jednoznačně provinila proti zájmům chráněným zákonem, neboť porušila pravidlo (zákaz předjíždění) v místě, kde společně s dalšími opatřeními mělo dojít ke zklidnění a zpomalení dopravy. V případě žalobkyně nelze seznat žádné okolnosti, které by vylučovaly naplnění materiálního znaku přestupku. Nejvyšší správní soud i v žalobkynin odkazovaném rozsudku uvedl, že formální znaky přestupkového jednání naplňují v běžných případech i znaky materiální. Zároveň Nejvyšší správní soud uvedl, že je možné, že za konkrétních okolností a v určitém konkrétním případě nemusí (překročení rychlosti) znamenat i naplnění materiální stránky přestupku. Nicméně tato konstrukce platí pouze v případě, kdy existují významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. V nyní projednávané věci však takové okolnosti nelze identifikovat. K přestupkovému jednání došlo v obci, nadto v zastavěné oblasti a v místě, kde bylo uplatněno více opatření ke snížení rychlosti (omezení) dopravy. Ze záznamů z kamery městské policie je také patrná snížená viditelnost (mírná mlha), která opět působila nepříznivě na možný rozhled žalobkyně před započítím úkonu předjíždění. Žalobkyně navíc předjížděla nákladní automobil, který z podstaty své konstrukce činí úkon předjíždění nebezpečnější, neboť snižuje za ním jedoucím řidiči výhled. To, že nedošlo k bezprostřednímu ohrožení předjížděných řidičů [ve smyslu § 2 písm. l) zákona o silničním provozu], neznamená okolnost vylučující naplnění materiální stránky přestupku.
29. Žalobkyni byl zároveň vedle pokuty uložen i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. V tomto kontextu soud upozorňuje na to, že uvedený druh trestu se vztahuje na závažnější přestupky, u nichž zákonodárce seznal, že je po jejich spáchání nezbytné na dočasnou dobu pachatele vyloučit z účasti na silničním provozu coby řidiče motorových vozidel.
30. Žalovaný se naplněním materiální stránky přestupku zabýval na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí, a v této části i uvedl, proč není možné aplikovat na projednávaný případ

závěry Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, a to zejména z důvodu, že v odkazovaném případě se jednalo o situaci, kdy řidič překročil nejvyšší povolenou rychlost o 2 km/hod, což je hodnota v běžném provozu stěží seznatelná a ohlídatelná a navíc k tomuto překročení rychlosti došlo v rovném a přehledném úseku, nikoli v městské aglomeraci, v blízkosti školy apod. Šlo tedy o jednání, které Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako bagatelní, které sice naplňuje formální znaky přestupku, avšak k těmto formálním znakům přestupku se přidružily takové okolnosti, které vylučují, že by byl uvedeným jednáním porušen nebo ohrožen veřejný zájem. Žalovaný zároveň popsal jednání žalobkyně, které spočívalo v nedovoleném předjíždění a to v úseku, kde byla stanovena maximální dovolená rychlost 40 km/hod a navíc v místě, kde byl umístěn i zpomalovací práh. Žalovaný zhodnotil, že se nejedná o bagatelní okolnosti, které by porušovaly nebo ohrožovaly zájem společnosti pouze v nepatrné míře. Žalovaný se dostatečně přezkoumatelným způsobem zabýval naplnění materiální stránky přestupku. Žalobní bod není důvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

31. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. března 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně